

JUHÁSZ GYULA

Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.

A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű ígézet,
Ilyenkor decemberben.

...Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Beheggesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra égi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

...És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

Áldott Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet!

Akikért a harang szól...

A pápai áldás után 2016. augusztus 13-án a 27. Falunapon helyére került a temető Szent Antal kápolnájának tornyába a közadakozásból megvalósult lélekharang. Az avató ünnepségen nagyszámú kónyi és Kónyból elszármazott, valamint a lélekharang megvalósulásához anyagiakkal hozzájáruló adományozó vett részt. Felejthetetlen volt, a meghatottságtól, érzésektől áthatott ünnepség.

Az ünnepélyes avatáson megjelentek körünkben Henczel Szabolcs kónyi szár-

mazású plébános, Brezina Balázs Kóny község új plébánosa, Farkas Ervin evangélikus, és Erlicz Anita Renáta református lelkészek. E jeles napon egyházaik képviselőiben méltatták az összefogás valamint az összetartozás erejét és példáját.

Köszöntő beszédet mondott Aller Imre polgármester, részlet hangzott el Schiller, Ének a harangról című verséből Ifj. Aller Imre előadásában, közreműködött az Erkel Ferenc Énekkar Veér György karnagy vezetésével. Szalánczy Zsolt alpolgármester leleplezte a kápolna falára

elhelyezett emléktáblát. Az ünnepségen részt vett Gombos Miklós aranykoszorús harangöntő mester is, aki az általa készített harang, toronyba emelését a helyi Tűzoltó egyesület tagjainak segítségével koordinálta, és a meghatott jelenlévők körében megszólaltatta lélekharangunkat.

Lapunk következő oldalain az ünnepélyes harangavatóról számolunk be, képekben és az elhangzottak közreadásával, hogy akik nem tudtak részt venni az ünnepségen, részesüljenek annak felemelő hangulatában.

Az ünnepség résztvevői Schiller versét hallgatják ifj. Aller Imre tolmácsolásában

Az Erkel Ferenc Énekkar Veér György karnagy vezényletével

Aller Imre polgármester köszöntő beszéde

Tisztelt Kónyiak! Tisztelt Kónyból elszármazottak! Tisztelt Tiszteletes Asszony, Lelkész úr, Plébános urak! Tisztelt Mindnyájuk, kik a lélekharang elkészítéséhez hozzájárultak, s mindazok, akik e jeles napon megjelentek körünkben!

Köszöntöm Önöket!

Történelmi mértékkel mérve rövid időtelt el lélekharangunk megalkotásának gondolatától, a formába öntéséig, a Pápa őszentsége áldásáig, és mai felavatásának méltóságteljes pillanatáig. De embert, embereket próbára tevő, szellemi és fizikai erőket mozgósító, a szilárd reményt megtestesítő széles összefogás nyilvánult meg mintegy fél év során, és a kételkedők néha megnyilvánuló elutasító intrikái ellenére is célba értünk. Elkészült lélekharangunk.

Idézzük fel e szép és csodálatos összefogást megmutató történet egyes állomásait!

A harang története azzal kezdődött, hogy Szalánczy Zsolt alpolgármester úrral gyűjtést kezdeményeztünk egy lélekharang elkészítésére, mely mindenkit elbűcsúztat, mindenkiért megszólal, akinek földi élete véget ért. Egyben arra kértük községünk lakosait és mindazokat, akik elköltöztek falunkból, de lélekben továbbra is itt maradtak, és szívükön viselik szülőfalujuk sorsát, támogassák célkitűzésünket, és adományaikkal járuljanak hozzá a lélekharang elkészítésének költségeihez.

Kezdeményezésünk széleskörű visszhangra és támogatásra talált, a pénz gyorsan összegyűlt. Ezért hadd fejezzem ki tiszteletteljes köszönetünket.

Az összefogás eredményeként Gombos Miklós aranykoszorús harangöntő mester keze nyomán Örbottyánban elkészült a míves lélekharang, rajta az alábbi felirattal „Búsán kísér tompa kondulása, Egy vándort az utolsó útjára.” Készült a Kónyiak adakozásából a 2016. esztendőben. Öntötte Gombos Miklós aranykoszorús harangöntő mester Örbottyánban.”

Köszönjük Mester Úr!

Ezután megfogalmazódott bennünk alpolgármester úrral közösen, hogy ez a nagy és erős összefogás megérdemli, hogy az eredményeképpen megszülető lélekharang az általunk elérhető legmagasabb egyházi méltóság elé kerüljön megáldásra. Először a pápa Őméltóságára gondolni sem mertünk, de nagyon sok segítséget kaptunk álmunk

megvalósításához... és a legmerészebbnek tűnő álmunk valósággá vált.

Eljutottunk Ferenc pápa színe elé, hogy áldását adja mindnyájunk harangjára. Szerényen, de nagy büszkén had mondjam el, hogy ilyen pápai áldással rendelkező haranggal nagyon kevés település dicsekedhet hazánkban.

Ezúton is köszönöm Kóny község és az adományozók nevében Georg Gänswein érseknek a Pápai Ház prefektúrávezetőjének, és dr. Németh Lászlónak, a Római Szent István Ház rektorának, olaszországi magyar főlelkésznek a segítségét, valamint a kónyi származású Henczel Szabolcs atyának, soproni plébánosnak kiemelkedő közreműködését, hogy bejuthattunk Ferenc pápa augusztus 3-i audienciájára.

Tisztelt avatásra összegyűltek!

Húsvét előtt nagy csütörtökön, délután elhallgatnak a harangok. Azt mondják ilyenkor Rómába mennek. Most nincs húsvét, egy harang mégis Rómába indult, a Mi lélekharangunk.

A kíséretet alpolgármester úrral mi adtuk, és Henczel Szabolcs atya. Egy életre szóló élmény volt találkozásunk Ferenc pápával a Vatikán VI. Pál Termében.

A Vatikán legfelső udvarába különleges belépő kártyával a kezünkben léptünk be, melyen ez a felirat állt: A Pápai Ház Prefektúrája / Minisztériuma. Személyes találkozáshoz belépőkártya a Szentatyához Ferenc pápához. 2016. augusztus 3.

E belépő kártya másolatát adtuk most Önöknek az adományozóknak emlékül, hogy érezzék át a mi érzéseinket és élményünket, ki-ki talán gondolatban találkozson Ferenc pápával, mint ahogy mi hárman a valóságban találkoztunk Vele. A terem első sorában kaptunk helyet, és az emelvény közelében helyezték el harangunkat. Ferenc pápa audienciát, pápai kihallgatást tartott, majd lejött a velünk való személyes találkozáshoz: az aulában lévő mintegy 10 ezer résztvevő között csak keveseknek adatott meg, hogy szót válthattak és kezét foghattak vele. Nekünk ez is megadatott! Csak rövid üdvözlésre, készfoglalásra volt idő, és arra, hogy átadjuk a kónyiak ajándékát Őszentségének. Egy Bibliatartó mappát, melyet a kónyi származású és Győrben élő népi iparművész, Tóthné Szalai Vali készített, egy fotóalbumot a kónyi templomról

és kápolnáról, illetve egy kónyi templomot ábrázoló üvegrafikát.

Ezt követően Ferenc pápa áldását adta a lélekharangra. Nagy megtiszteltetés, felejthetetlen élmény és soha meg nem hálálható, hogy ott állhattunk a Ferenc pápa előtt. Személyisége, méltóságteljes mosolya, embersége, szerény egyszerűsége lenyűgözött bennünket. A szeretetet, a megértést, a békeességet, az összetartozást sugározta felénk... Az összefogás és összetartozás jegyében született lélekharangunk is. De jó lenne, ha más ügyünkben, céljainkban is össze tudnánk fogni mindannyiunk örömeire.

Tisztelt Mindnyájuk, kik a lélekharang elkészítéséhez hozzájárultak, s mindazok, akik e jeles napon megjelentek körülünkben!

A messze zengő hangon szóló harangok a keresztény vallás elválaszthatatlan jel-

képeiként élnek tudatunkban. A keresztény emberek életének mindennapjainak kezdettől szüntelen kísérője volt a harangszó. Harang szólított az istentiszteletre naponta háromszor; hajnalban, délben, este úrangyalára harangoztak. Lélekharang csendült az ember halála óráján, harangszó kísérte a temetési menetet, a körmeneteket, egyházi és világi méltóságok érkezését, ünnepélyes vonulását. A temetőben található lélekharang a ravatalozótól a sírig hangjával kíséri az elhunytat.

Adjuk át lélekharangunkat hivatásának! Kísérje hangjával majd az utolsó útjukra indulókat... de azt is kívánjuk, bárcsak sokáig néma maradhatna ez a harang, és kevésszer töltené be feladatát, amit el kell majd végeznie, s amiért adakozásunkból mestere formát adott neki.

Brezina Balázs plébános beszéde

Engedjék meg, hogy gondolataimat Szőke Zsuzsanna Lélek-harang... című versével kezdjem:

A szememen még szemüveg,/ a szívemen még béklyó,/ Hórusz szemén csak tejüveg,/ hol lehet az ezüstfolyó?/ A szívburokból kikelvén,/ csírázik a tiszta szeretet,/ nyitott szívvel ülj ide mellém,/ s add át fényes üzenetedet!/ Lélek-hangom visszhangja csörren,/ belső szemem homálya csökken, /de az igaz harmónia bennem ül... /Tisztán-látó szívvel láthatsz igazán,/ bugyoláltan, isteni tenyér vigaszán,/ a lélek választott útján így repül és kíséri harang zúgása...!

Még a finnugor kor előtt a török nyelvből átvett harang szavunk jelentésénél szókincsünknek békét, nyugalmat árasztó, ünnepélyes, mondhatnánk méltóság-teljes eleme. A harang átfogja a teljes emberi életet. Van, hogy misére, van, hogy imára hívja az embereket és van, hogy búcsúztat valakit, aki az utolsó útjára indul! Szentatyánk, Ferenc pápa augusztus 3-án megáldotta Kóny község lélekharangját, ezzel is erőt adva és imára serkentve bennünket. Példaadó

minden ember számára, hogy mekkora összefogás és összetartás lakozik az itt élő emberek szívében. Fontos számukra, hogy elhunyt szerettüket a temető kápolna harangja kísérelje nyughelyére.

Hisz tudjuk, ha ez a harang megszólal sokak szívében szomorúság van, hisz egy általuk szeretett ember indul utolsó útjára itt a kónyi temetőben!

Köszönöm, hogy itt lehetek ezen a jeles eseményen! Köszönöm polgármester Úrnak, hogy meghívott és együtt lehettem Önökkel!

Egy ismeretlen szerző gondolataival zárom:

„Mert van valami szép,/ami ott nő a szívedben,/ ha nézed,/ mint egy virág/ törékenyen -/ mert annyi csapás /teheti tönkre/ a szépet/ vagy azt, aki nézi -/ mégis pusztíthatatlan - / mert meghalhat a szép,/ meghalhat, aki nézi, / vagy meghalhat a virág, / a lélek:/ túlél.”/

Az egyházak képviselői: Brezina Balázs plébános, Erlicz Anita református lelkész, Farkas Ervin evangélikus lelkész

Henczel Szaboles plébános beszéde

Kedves kónyi falubeli testvéreim!

Nagy öröm és büszkeség számomra, hogy temető kápolnánk új harangját elhelyezzük.

Fel kell idéznünk azokat az emlékeket, amelyek eltöltötték szívünket 2016. augusztus 3-án Rómában, ahol fogadott bennünket a Szentatyá, Ferenc pápa. A fogadásnak a létrehozataláért nagy köszönettel tartozom Georg Gänswein érseknek, akinek jóvoltából létrejött ez a nagy ajándék, hogy ezt a harangot megáldotta Ferenc pápa. Amikor ott voltunk a Szent Péter téren, és ott álltunk a VI. Pál kihallgatási teremben nagy büszkeség töltött el szívemet, büszke voltam arra és ma is büszke vagyok, hogy kónyi lehetek. A harangszentelés alkalmával a Szentatyá egyet kért tőlünk, hogy ne felejtünk el imádkozni Ő érte, és ez az imádság volt az, ami ma is kötelez bennünket. Ez a harang nemcsak a halottainkért szól, hanem az élőkért is, és emlékeztet bennünket arra, hogy amilyen összefogásból létrejött,

olyan összefogással tudjon élni a falu népe is. A Szentatyának mindig kiemelt kívánsága és kérése az, hogy ne falakat építsünk, hanem hidakat egymás felé, és én is kívánom hogy a falu népe is ezen a felépített hídon tudjon járni. Amikor ez a harang szól a halottainkért gondoljunk arra, hogy egyszer értünk is megszólal majd, és a hangja eléri az eget. A falu népe ezzel a haranggal beharangozta nemcsak az egész megyét, hanem az országot is, mert ez az első harang, amelyet Magyarországon Ferenc pápa áldott meg. Kívánom, hogy mindnyájan tudjunk büszkékké lenni és meghallani azt a szeretet harangszót és azt a szeretet hangot, amelyen elérhetjük a mindennapokban egymás szívét.

A harang toronyba emelése

A nap legmeghatóbb pillanata volt, amikor Gombos Miklós aranykoszorús harangöntő mester, megszólaltatta a Ferenc pápa által megáldott lélekharangot. Azt a harangot, melynek megszületésénél sok kónyi bábáskodott, hisz mint tudjuk, sokaknak semmi sem lehetetlen.

Ennek köszönhető, hogy ilyen gyorsan készült el a harang. Sajnos nem elég gyorsan, mert felhívásunk közzététele és a gyűjtés megkezdése óta már hárman is eltávoztak azok közül, akik szívügyüknek tekintették e harang megvalósulását.

Így az első kondulás szólt az Ő hármuk emlékére is, különösen közülük azon kettőre, akiknek az sem adatott meg, hogy a már meglévő harangjaink szóljanak a lelki üdvükért.

Gombos Miklós harangöntő mester elindítja a harangot a ravatalozó tornyába

(Fotók: Domnanics Ákos)

Az Emléktábla leleplezése

1922-ben Bogár János és neje Letenyei Rozália kápolnát építtetett a kónyi temetőben „Hálából, hogy poraik hazai földben pihenhetnek.” Örökségük, emlékü azóta is élő maradt, hiszen a Szent Antal kápolnát mindmáig ravatalozóként használjuk szeretett halottaink elbúcsúztatására. Műünk azonban akkor nem teljesezhetett be, mert bár a kápolna tornyában harangszobát alakítottak ki, oda harang nem költözött. Ezt az adósságot sikerült törlesztenünk most. A falubeliek és a községünk sorsát szívükön viselők példátlan összefogásának köszönhetően ma meg fog kondulni a toronyban a lélekharang, mely Ferenc pápa áldását hordozza. Azt pedig, hogy ez a harang méltó helyen lakhat, elsősorban Bogár Jánosnak és Letenyei Rozáliának köszönhetjük, akik ekkor építeni kezdtek a jövőnek, az örök-

Szalánczy Zsolt alpolgármester és Aller Imre polgármester az emléktábla leleplezése előtt

Az Emléktábla a ravatalozó falára került.

kévalóságnak. Emléküket mostantól ez az emléktábla is őrizze!

Az emléktábla Szabó József kónyi műkésztő munkáját dicséri.

Községünk új plébánosa Brezina Balázs

Fiatal plébánosa van Kónynak, Brezina Balázs 2016 nyarától látja el lelkési feladatait. A plébánián készült beszélgetésben, őt mutatjuk be. Az első, talán legtermészetesebb kérdés, honnan jött, mi irányította a papi pályára? Ez egyben határozott személyiségét is érintő kérdés, hiszen az elmúlt évtizedekben több magas szintű egyházi vezető is a papi pályára készülő fiatal számának csökkenéséről nyilatkozott. Ön döntésével, missziót, küldetést vállalt.

–1987. október 4-én születtem Kapuváron. Fertőszentmiklóson nőttem fel, egy átlagosan hívő családban. Ott jártam általános iskolába, és ide köthetők úgymond a papi hivatásomnak az első jelei is. Harmadik osztályos koromban kezdtem el ministrálni, és akkor éreztem meg először a papi hivatás kegyelmét, az Isten hívó hangját. Ebben nagyon sokat köszönhetek az akkori plébánosnak, Péntek József atyának, aki talán ezt észrevette, és titkon egyengette

is ezt az utat. Aztán amikor befejeztem Fertőszentmiklóson az általános iskolát, akkor kerültem el Sopronba, a Handler Nándor Szakképző Iskolába, ahol négy évet tanultam, és mint szobafestő, mázoló és tapétázó végeztem. De az iskolai évek alatt sem hanyagoltam el a templomot. Bár nálunk az a szokás, hogy nyolcadik osztályig ministrálunk, aztán kiülünk a padba, én mégis vállaltam az akkori sekrestyésünk mellett a feladatokat. Mégis, ahogy az ember kamaszodott, ellapítottam magamban ezt a hívó hangot, hogy

pap legyek. Ekkoriban elkezdtem még a labdarúgó játékvezetést is. Aztán handleros éveim vége felé, még a szakmunkásvizsga előtt egyre jobban előtört bennem a papi hivatásnak a gondolata. Ekkor kezdtem el még jobban gondolkodni, hogy mi lenne, ha... De, úgy gondolom, a legnehezebb mégis kimondani azt a bizonyos igent az Isten hívó szavára. Végül is a szakmunkásvizsga után mondtam ki véglegesen. Mivel érettségi nélkül nincs felvételi a főiskolára, így jelentkeztem Fertődre, a Porpácsi Aladár Általános Mű-

velődési központba, ahol két év alatt nappali tagozaton érettségiztem, és még szereztem egy kertész szakmát is. Ezután jelentkeztem a győri Hittudományi Főiskolára, ahová 2008-ban sikeres felvételt nyertem.

– Ehhez a kérdéshez még talán hozzátartozik egy másik is: hogyan látja, megelégné-e a papi hivatás iránti vonzódás a fiatalok körében, vagy ha nem, akkor milyen okai lehetnek ennek? Esetleg az egyház változtathatna bizonyos kérdésekben?

–Nekem az a véleményem, hogy most is vannak a papi hivatás iránt érdeklődő fiatalok. A legnagyobb problémát abban látom, hogy a családokban kevés a gyerek, és így természetes, hogy kevesebb a papi hivatást választók száma is. Valamint sokan vannak, akik nem merik beismerni maguknak, hogy papi hivatásuk van, és ezt a hívást elnyomják magukban. Ebben közrejátszik a környezet, és az, hogy talán kissé ridegnek tartják ezt az egész életformát. Pedig ez egy elég mozgalmas és szép élet.

– Egyik fontos lelkesítő feladat, az iskolai hitoktatás. Tudom, hogy korai még egy alapos értékelés, de már lehet véleménye a gyerekek vallási irányultságáról, a keresztény valláshoz való viszonyáról, és ezzel összefüggésben a szülők hitéletéről is.

– Én mindig is szerettem a hitoktatást, szerettem a hittanórákon részt venni, és szerettem tanítani is. Nagyban befolyásolta a hitoktatással kapcsolatos kérdésemet, ami bennem is felmerült, hogy kell-e a papnak hitoktatásban részt venni. Az előző helyemen a plébánosom, aki mellett két évet káplánként szolgáltam, Berkes Gyula atya mindig azt mondta, hogy a papnak igenis, kell hitet oktatnia. Ezért, mikor idekerültem Kónyba, már úgy jöttem, hogy itt is oktatni fogok. Úgy döntöttem, hogy elsőben, harmadikban, ötödikben és nyolcadikban tanítok Kónyban és Enesén is. Hála Isten az iskola több mint fele jár hittan órára.

Ők még nagyon érdeklődők a hit iránt, nem olyanok, hogy csak elülnek. Hittanórákon megvannak a témák, ezekből merítnek, a tankönyv alapján. Ehhez azonban mindig hozzá szoktam fűzni a saját gondolataimat is, hogy így kapjanak a gyerekek egy kerek képet az adott anyagról, és nyilván amit nem tudnak, arról kérdeznek.

– Van a gyerekekben Istenkép?

– Teljes Istenkép nincsen, de nyilván azért vagyunk mi papok, hitoktatók, hogy ezt az Istenképet kialakítsuk bennük. Sajnos sok helyen torz istenképek vannak az emberek fejében. Bekategorizálják az Istent, de pont ezért vannak a hittanórák, ezért van a papság, hogy ezeket az istenképeket helyes irányba vezérelje.

– És hogy állunk a felnőttek hitéletével? A szertartásra járásra gondoltam, a keresztelek...

Hála Isten sok az olyan szülő, aki fontosnak tartja a keresztelest és a keresztény életre nevelést.

Szép számmal járnak templomba is, így panaszra nincs okom. Az első benyomásaim ezen a téren nagyon jók.

– Kónyba érkezését nagy várakozás előzte meg, és úgy látom, a falu lakossága Önt befogadta, és tisztelet veszi körül. Lelkesítő feladatai mellett ugyanakkor részt vesz a községi rendezvényeken is, például az 1956 emléket őrző ünnepségen, valamint első adventi gyertya meggyújtásakor is ott láttuk a polgármester úr, és a község vezetőinek társaságában.

– Ahová meghívják, oda én szívesen elmegyek, ha az időm engedi. És mivel én ehhez a faluhoz tartozom, valamint természetesen Eneséhez, és Markotabödögehez, így igyekszem mindenhová szeretettel elmenni. Ebben természetesen benne vannak a családi látogatások is.

– Fontos időszakában vagyunk ennek az évnek, közeledik a karácsony. A kereszténység legnagyobb ünnepére készül hívő és nem hívő egyaránt.

Ön hogyan készül és mit vár a hívő és a nem hívő emberektől?

– Én természetesen csak a hívőkről tudok nyilatkozni, főleg mivel még csak 5 hónapja vagyok itt. Annakra nem ismerem még az embereket, inkább azokat, akik hozzám járnak ebbe a templomba misére. A karácsonyt megelőzi az adventi időszak, ez a négy hét, ami várakozással telik, ezt jelzi az adventi koszorú 4 gyertyája is. Az ember ilyenkor próbál rendet rakni otthon a családjában, a házában és talán a lelkében is, hogy megtisztult lélekkel ünnepelhesse Krisztus születését. Én a vasárnapi prédikációkban igyekszem erre irányulóan tanácsokat adni, hogy hogyan lehet teljes ez a ünnepkörünk, hogyan lehet kiegyensúlyozott a családban ennek a születésnek az ünneplése.

– Miközben megköszönöm a beszélgetést, kívánok sikeres munkát, legyen községünk jó lelkipásztora és jó polgára!

Boros István

60 éve történt

– KÖZSÉGI ÜNNEPSÉG AZ 1956-OS FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARC ÉVFORDULÓJÁN

„A magyar felkelés letöréséhez több mint 200 ezer szovjet katonára volt szükség, de a magyar nemzet szellemét és reményét nem lehetett legyőzni.”

(Barack Obama, az Amerikai Egyesült Államok elnöke)

A magyar nemzet szelleme és reménye azóta is él, és ennek köszönhetően 1956 öröksége lassan végre elfoglalja méltó helyét a történelmi emlékezetben. Hiába próbálja a mindenkori hatalom kisajátítani az akkori hősök emlékét, és a saját hasonlatosságára formálni a forradalmat, az nem hagyja magát. Mert a forradalom annyiféle, ahány szereplője volt; mindenkinek más jelent, mindenki más eseményeknek volt szemtanúja, és ugyanazokat a történéseket mindenki máshogy látja. Ezekre a különböző nézőpontokra és azokra az időnként méltatlanul névtelenül maradt hősökre emlékeztünk az idei községi ünnepségen, mely azért is különleges volt, mert pont idén 60 éve zajlottak le a történelmi események.

Az ünnepségre 2016. október 23-án este fél hatkor került sor az IKSZT-ben. A rendezvényt a Kónyi Deák Ferenc Általános Iskola és AMI énekkarának műsora nyitotta, akikkel a közösen a szépszámmú jelenlévő elénekelt a Himnuszt, majd népszerű, forradalomhoz kapcsolódó dalokat énekelték. Ezután dr. Boros István nyugalmazott főiskolai docens, filozófiatörténész, a helyi forradalmi események egykori tanúja és aktív résztvevője tartott történelmi és filozófiai megemlékezést az akkori történésekről.

Boros István először személyes emlékeit osztotta meg az ünneplőkkel.

Mesélt arról, hogy gimnazista diákként hogyan került bele a kónyi események középpontjába, majd a tömeg kérésére miképp szavalta el a Nemzeti dalt a Hősök szobránál és még több helyszínen. Ugyancsak megemlékezett róla, hogy ekkor távolították el a Posta épületéről a vörös csillagot, mint a diktatúra jelképét.

Ezt követően a Tanár Úr az 56-os forradalom előzményeire tért rá, hogy milyen események vezettek a robbanáshoz. Mint elmondta, 1953-ban Sztálin halála már enyhülést hozott az országnak, Nagy Imre miniszterelnöksége pedig reményt ültetett az emberekbe, hogy a kommunizmus, ha egyáltalán az volt, lehet emberarcú. Az ő leváltása és a sztálinista rendszer restaurációja azonban elkeserítette a magyarokat, akik egyre több fórumon (Petőfi-kör, Írószövetség) adtak hangot nemtetszésüknek. 1956. október 23-án a lengyelek melletti szolidaritási tüntetésként indult el a Műgyetem és a többi pesti egyetem hallgatóságának először betiltott majd engedélyezett megmozdulása a Bem szobornál, ami végül országos forradalomká később pedig a szovjet beavatkozás után szabadságharccá szélesedett.

A Műgyetemisták fogalmazták meg 16 pontban politikai, gazdasági és eszmei követeléseiket, többek között a szovjet csapatok azonnali kivonását, a külkereskedelmi szerződés nyilvánosságra hozását, a politikai és gazdasági perek felülvizsgálatát független bíróság által, teljes vélemény-, szólás- és sajtószabadságot, szabad rádiót... Kevésbé ismert tény, hogy a forradalom nem Budapesten indult, és nem is a fővárosban hullott először vér, hanem Debrecenben, ahol október 23-án reggel a helyi diákság többbezer tömege gyűlt össze az egyetem előtt,

majd a pártszékházhoz vonultak, hogy 20 pontos követeléseiket kinyomtassák. A diákok délutáni felvonulását a Megyei Rendőrfőkapitányságnál sortűz fogadta, melynek két halottja és számos sebesültje volt.

Pontosan ezek azok az események, melyek másképpen élnek az emlékezetben. Bár rengetegen emlegetik a budapesti Köztársaság téri pártszékház ostromlóit hőskökként, nem szabad megfeledkeznünk azokról az ártatlan áldozatokról sem, akik besorozott katonaként parancsra védtek a székházat, és akiket kegyetlenül megglincseltek, miután megadták magukat. Ezért kéne végre megegyezés, hogy minden mártírról ugyanúgy megemlékezzenek. Mert ugyanolyan súlyos veszteség volt az országnak a jelenlegi ismereteink szerint 280 szabadságharc után kivégzett ember, mint a megtorlások elől menekülő egyes adatok szerint 176 ezer de akár 200 ezer ember is, vagy az ártatlanul kivégzett kiskatonák.

A forradalmi események teljes megismerése csak 1989, Nagy Imre és társainak rehabilitációja és újratemetése után vált lehetségessé. Innentől datálódik az is, hogy a mindenkori hatalom saját nézőpontját erőlteti a forradalomra. Míg a rendszerváltás után Nagy Imre és Bibó István voltak a forradalom legfontosabb alakjai, ellentmondásos személyiségük egyre jobban háttérbe szorult, és a „pesti srác” emelkedett a középpontba, akinek arctalanságába bármit bele lehet magyarázni. Így történhetett, hogy az a miniszterelnök, aki egykor a Bibóról elnevezett és az ő szellemiségét továbbvivő kollégium tagja volt, mára mintha elfeledte volna ezt.

Dr. Boros István Heltai Jenő Szabadság című versével fejezte be aktuálpolitikai áthallá-

Dr. Boros István megemlékező beszéde

A Deák Ferenc Általános Iskola és AMI énekkara Varga Pálma karnagy vezényletével

A 8. osztályosok emlékműsora

Az Erkel Ferenc Énekkar Veér György karnagy vezényletével

soktól sem mentes megemlékezését. A történelmi események felidézését az iskola nyolcadik osztályosai folytatták, akik a forradalomról szóló személyes megemlékezéseket és irodalmi alkotásokat adtak elő, majd zárásként az Erkel Ferenc Énekkar énekelt. A község lakosai a színvonalas megemlékezésen méltóképpen adózhattak az 56-os hősök emléke előtt.

Csikai Gábor

HÍR-MORZSÁK

Karácsonyi számunkkal nyitjuk ezen rovatunkat, melyben majd rendszeresen aktuális hírekről, eseményekről adunk rövid tájékoztatást.

Változások településünk életében

- Óvodánk átszervezésen esett át. Mivel csökkent a gyermekek létszáma, három csoportban folytatódik szeptembertől a nevelő munka.
- Iskolánkban új iskolaigazgató kezdte meg szeptembertől a tanévet, Lukácsné Rajczi Zsuzsanna személyében.
- Egyházközségünk szintén új vezetőt kapott. Brezina Balázs plébános úr a búcsúi szentmisén mutatkozott be, melyre meghívta a hozzá tartozó települések, Kóny, Enese, Markotabödöge polgármestereit is.
- 2016-ban három építési telket értékesített önkormányzatunk a József Attila utcában, melyből kettőn már épülnek is a házak.
- Több eddig üresen álló családi ház is új gazdára talált. Örömmel fogadjuk az új lakókat bízva abban, hogy nem előregedő, hanem továbbra is fejlődő településen élhetnek.
- Önkormányzati forrásból új járdák épültek, a Rákóczi utcában a Tűzoltó sor és a Kossuth utca - ; a Temető és a Petőfi utca - ; valamint a Deák utca és Győri utca között. A Keréktető Szabadidőpark aszfaltos összekötő utat, valamint a Kisfaludy és Jedlik utcák is mart aszfaltburkolatot kaptak.
- Sajnos néhányan rongálásra fordítják a felesleges energiájukat. A Jókai utca végén elhelyezett utcanév táblák oszlopait kitérték, a táblák szintén eltörték, komoly kárt okoztak ezzel. A Kerték-tó Szabadidő parkban a pavilonok vízes helyiségei esnek időnként áldozatul az „erős” embereknek. Játsszótereink is többször a vandalizmus áldozatai lesznek. Védjük, óvjuk értékeinket!!!
- Októbertől kibővült településünkön a szelektív hulladékgyűjtés, a lakosok megkapták a „kék” hulladékgyűjtő edényeket is. (Aki igényli, az önkormányzatnál átvehet még ilyen hulladékgyűjtő edényeket.)

Néhány statisztikai adat településünk életéből 2016 év december 1-ig bezárólag:

- Községünkben 18 kisbaba született,
- Házasságot 14 pár kötött,
- A 90. életévüket ebben az évben ünnepeletek száma: 8 fő
- A 90 év felettiek száma 10 fő
- Településünkre beköltözöttek száma 61 fő.
- Utolsó útjára ebben az évben kísértünk 30 főt.

(Sz E)

„Én lettem az ország egyik legfiatalabb kőművesmestere”

BUSA GYULA MESÉLT ÉLETÉRŐL ÉS SZAKMÁJÁRÓL

Mostanra már hagyománnyá vált, hogy rovatunkban olyan helyi embereket mutatunk be, akik életükkel, szakmai vagy egyéb tevékenységükkel példaként állíthatók mindannyiunk elé, és tapasztalataik, élményeik sokat hozzátesznek községünk mikrotörténelméhez. Mostani lapszámunkban Busa Gyulához, községünk méltán elismert kőművesmesteréhez látogattunk, aki részletesen mesélt életéről és szakmai múltjáról nagyon érdekes adalékokkal gazdagítva múltunkról való tudásunkat.

Győrből Kónyba

„Apai nagyapám valamikor még a kónyi téglagyárba jött égetőmesternek, most talán gyárvezetőnek lehetne nevezni. Édesanyám családja viszont tősgyökeres kónyi. Én Győrben születtem 1944 januárjában. 1948-ban jöttünk Kónyba lakni, akkor építettek a szüleim saját erejükből egy vályogházat, így én már az óvoda utolsó éveit is itt töltöttem. Az általános iskolát itt végeztem Kónyban. Akkor még csak az egy emeletes iskola létezett, de egyre több lett a gyerek, és így 45-50 fős osztályokat kellett kialakítani. A 4 tanterem kevésnek bizonyult. A problémát úgy oldották meg, hogy a felső tagozatos hallgatók reggel 8-tól délig az alsósok meg délután 1 órától 5-ig tanultak. A gyereklétszám további növekedésével, a volt Kokas vendéglőben a későbbi TSZ-irodában alakítottak ki termet, és oda járt egy-két osztály. Sőt a suszterály mellett, -ahol később tornaterem lett,- is voltak osztályok. Aztán mikor megépült az új iskola, ezek a problémák megoldódtak.

Ha lakatosnak nem vált be, legyen kőműves!

Az általános iskola után az osztály szinte kétharmada lakatosnak jelentkezett. Eredetileg autószerelő szerettem volna lenni, azt akkoriban Győrben egy helyen lehetett tanulni, viszont oda meg vagy protekcióval lehetett bekerülni, vagy érettségi után átmenni szakmát tanulni. De szemben lakott velünk Görcs Imre bácsi, aki a Rábában volt a műhely vezetője. Vele beszéltek a szüleim, hogy ennek a gyerekeknek visszajött a papírja gépipari technikumból, nem vették fel. Ő azt mondta, menjek el laka-

tosnak, mellette meg lehet az autószerelést kitanulni.

Elmentünk felvételizni a 400-asba, de nekem nem nagyon tetszett ez a dolog. Míg a csoport egyik fele vizgázott, minket levittek műhelylátogatásra. Ott találkoztam egy falubeli sráccal, aki éppen egy évvel volt idősebb nálam. Állt a satupad mellett, előtte egy kalapács rajza és nagyban reszelt egy szögletes vasdarabot. „Hát te mit csinálsz?” - kérdeztem. „Kalapácsot!” Az egész műhely sivított, ahogy reszeltek, na mondom, nekem ilyen szakmám nem lesz! Inkább elrontom a felvételit, és jövőre újra megpróbálom máshol. Bementem a terembe, mellettem meg ült egy srác, kínlódott, nem ment neki. Elkezdtek írni a matekot, ő meg bökődött, hogy nem érti, hogyan kell ezt csinálni, segítek neki. Ezt egy idő után meguntam, és mivel még nem volt felírva a lapra a nevem, hát cseréltünk. Az ő lapján én megoldottam még két feladatot, az övé meg biztos jó lett. Aztán a szakrajzot kellett csinálni, neki meg az se ment. Megcsináltam azt is, megint lapot cseréltünk. Így aztán az lett a vége, hogy akik itt Kónyban kettesek meg hármasok voltak, azokat mind fölvettem, én meg nem feleltem meg.

Amikor hazajöttünk a felvételizőről, éppen Aller Imre bácsiék voltak nálunk, valamit alakítottak a házon, apámék meg segítettek nekik. Ők is mondták, hogy akkor ha lakatosnak nem vált be, legyen kőműves. Ez addig abszolút meg se fordult a fejemben, de hát tartottam kicsit a szüleimtől, úgyhogy kőművesnek mentem felvételizni. Ott már nem mertem 400-as stiklit megcsinálni, gond nélkül fel is vettek. Akkor

két éves volt az iskola, így mikor a 16-ot betöltöttem, júniusban már meg is volt a szakmunkásvizsgám.”

Gyula bácsi az iskola elvégzését követően több munkahelyen is megfordult. Először a Téeszbe ment dolgozni, majd a helyi építőmester, Molnár Feri bácsi vette maga mellé kőművesnek. Ezután a Közúti Üzemi Vállalatnál helyezkedett el, itt azonban állandóan az ország különböző részein kellett dolgozni. Így édesapja betegsége és halála után a Rábába került, és itt érlelődött meg benne a gondolat, hogy letegye a mestervizsgát és önállósodjon.

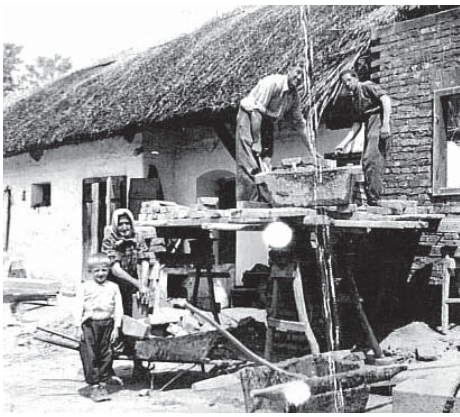
A mestervizsga és a kónyi vállalkozókkal kialakult kapcsolatok.

„1966 februárjában kezdődött a tanfolyam a Hildben, és 3 hónapig tartott. Ott tettem mestervizsgát júliusban, 22 évesen. Akkor úgy mondták, hogy én lettem az ország egyik legfiatalabb kőművesmestere, és szeptember 4-én meg is kaptam a vállalkozói engedélyemet. Szeptember ötödikén már lett is egy tanulóm, a Cseresznyák Laci. Aztán jött sorba a többi: Bors Feri, Varga Laci, Dömötör Vili. Akkor szerződést kellett kötni a tanulókkal, 3 évre vettük fel őket.

Kónyban nem nagyon szívesen vették tudomásul, hogy én mestervizsgát tettem. Akkoriban három kőműves mester volt a falunkban, a Molnár Feri, az Allerék, és Horváth Gábor bácsi. Én lettem a negyedik, és mint fiatal, milyen munkákat kaphattam? Nyilván azokat, amit ők nem vállaltak el. Tömésházak átalakítása, vakolása, ablakcseré, kéményépítés. Aztán szép lassan haladtam

előre. Nekem, mint mesternek, tervezési jogom is volt, így elkezdtem Kónyban tervezni a házakat. Meg volt adva, hogy hat méter magasságig és bizonyos alapterületig tervezhettem. Az első ház, amit a faluban terveztem és építettem, a Czirfusz Laci bácsié volt.

Először a többi vállalkozó még távolságtartó volt velem, de ha bármiben segíteni kellett, mindig számíthattam rájuk. Az igazság az, hogy korábban, mikor még a vagongyárba bejártam dolgozni, hétvége, vasárnaponként, vagy épp szabadság alatt elmentem segíteni nekik. Amíg '66 nyarán nem kaptam meg az engedélyemet, akkor is nagyon sokat mentem Gábor bácsival. Így aztán később nagyon jó baráti viszony lett velem és a többi mesterrel is. Előfordult, hogy Molnár Feri bácsi, akivel dolgoztam korábban egy fél évet, ha olyan munkát kapott, ami nem tetszett neki, vagy nem akarta megcsinálni, azt küldte hozzám.

Az érettségi, KIOSZ csornai és megyei vezetőségi tagság.

Később le is érettségiztem, a csornai Hunyadi János gimnáziumnak volt kihelyezett tagozata Kónyban. Tóth Ferencnek a kónyi általános iskola igazgatójának kezdeményezése volt, ő kapacitált minket, hogy még fiatalok vagytok, nem ám nem csináljátok meg. A KIOSZ (Kisiparosok Országos Szövetsége) tagság minden iparosnak kötelező volt. Elég jó kapcsolatot ápoltam a KIOSZ-al és a vezetőséggel is. Egy darabig, míg tanulókat vállaltam, benne voltam a vizsgáztató bizottságban is. Félévenként kellett vizsgáztatni a gyerekeket, akik szakmát tanultak. Kónyból egyedül én jártam be ezért Csornára. Havonta-kéthavonta tartottak gyűléseket, amikre el kellett menni, később aztán bekerültem a csornai vezetőségbe, vezetőségi tag lettem. A hetvenes évek elején pedig bekerültem a megyei vezetőségbe is, Csornáról engem

delegáltak. Szerettem ott lenni, beszélgetni az emberekkel. Más világ volt akkoriban, az emberek is mások voltak, közvetlenebbek.

Iparos bálók és kirándulások.

Eleinte Csornára jártunk át iparos bálba azokkal, akikkel jóban voltunk. Aztán mikor jöttek a nálunk 10 évvel fiatalabb vállalkozók, beszélgetni kezdtünk, miért kell nekünk Csornára járni bálba, lehetne az Kónyban is. Aztán elkezdtük az iparos bált szervezni melyek később rendszeressé is váltak, és mindig februárban, az adóbevallás után tartottuk meg. Eleinte csak üdítő volt, később már lett vacsora is, és nagyon jó társaság szokott összejönni. Aztán szerveztünk még iparos kirándulást is.

Az ÁFÉSZ-nál.

Sajnos 36 éves koromban volt egy súlyos balesetem, leestem egy épületről és külső bokatorést szenvedtem. Akkor úgy nézett ki, hogy soha többé nem tudok majd járni, ami az építőiparban borzasztó rossz dolog lett volna, mert oda egész ember kell. Akkor meg az ÁFÉSZ-nál üresedett meg egy műszakvezetői állás, jelentkeztem, és 12 évet húztam ott le. A kónyi ABC akkor épült, ezt már én fejeztem be, aztán építettünk ABC-t Fehértón, Bezin, Gyórsövényházon, Enesén kisboltot. Később itt Kónyban az egykori felvásárló telepet is mi építettük. A csapatom létszáma néha elérte a 15 főt is.

A rendszerváltás után, az első Falunapig.

1989-ben megkezdődtek a változások. Akkor már semmi se úgy ment, mint előtte. Az építkezésekkel az ÁFÉSZ-nál mi akkor már körbeértünk, és az egész területen elkészültek az ABC-k, meg a felújított boltok. Az építőbrigád kezdett felbomlani, nem volt már rá szükség. Én már előtte is sokat dolgoztam a községi tanácsnak a középületeken. A mostani polgármesteri hivatalt is mi építettük, négy vállalkozó dolgozott együtt. Az Aller

Laci csapatával mi falaztunk, a Molnár Feri bácsiék csinálták a belső vakolást, válaszfalakat, a Gábor bácsiék meg a külső vakolást, így ment ez akkoriban.

Az orvosi rendelőt is mi építettük, egy fél év fizetetlen szabadságot vettem ki az ÁFÉSZ-től. Az akkori vezetőség úgy döntött, hogy csak helyi vállalkozókkal csináltatja meg, így pályázni kellett rá. Azon azonban nagyot so-

kat nyert a falu, mert egy Kft. csinálta volna, de mi azt másfél-kétfélmillió forinttal olcsóbban meg tudtuk oldani saját beruházásban. Azt is többen építettük volna, de a közületi munkáknál mindenről papír kellett, azzal mások nem foglalkoztak szívesen. Így aztán egyedül maradtam, de azt mondta a Herold Benedek az akkori tanácselnök, hogy nekem megvan az engedélyem, vigyem én végig. Vittem oda embereket és összefogtam az egész építkezést. Mikor elkészültünk, azt hiszem július 30 volt a határidő, akkor volt Kónyban az első Falunap, melynek keretében már meg lehetett nézni az új orvosi rendelőt is.

Epilógus: Munkás, vidám, öregség.

Az ÁFÉSZ-hoz aztán már nem is kerültem vissza, mert már nem kellett kőművesek. Az akkori vezető, Perlaki Árpád azt mondta: „Nem lehet visszajönni a céghez. Most kezdjük a létszámot leépíteni, és ha az embereket elküldjük, akkor műszaki vezető sem kell, az olyan lenne, mint egy hadsereg nélküli tábornok.” Akkoriban kezdődött, hogy lehetett kimenni nyugatra, és én is két évre kimentem egy győri cégtől Németországba. Onnan sajnos egy betegség miatt kellett hazajönnöm, de szerencsére a kezdetektől megvolt a vállalkozásom. 1966 óta iparos vagyok, így azt folytattam, és azóta is dolgozom.”

Csikai Gábor

„Az énekléstől megfiatalodik az ember”

– beszélgetés Veér György tanárral, az Erkel Ferenc Énekkar karnagyával

Könyben 1990 óta szép hagyomány, hogy a falunap keretében az arra érdemeknek az önkormányzat Köny Községért díjat adományoz. Ezek a személyek, szervezetek kiemelkedő közösségi munkájukkal hozzájárulnak falunk mindennapjainak szebbé, hasznosabbá tételéhez. Így mindenképp megérdemlik, hogy munkáságukkal, tevékenységükkel alaposabban is megismerkedhessünk, és példaként állíthassuk őket az eljövendő nemzedékek elé. E most induló portrészorozatban azokat mutatjuk be, akik ezt a díjat már magkapták, és szerencsére még mindig közöttünk vannak. Elsőként az 1990-ben díjazott Erkel Ferenc énekkar vezetőjével, a 83 éves Veér György tanár úrral, karnaggal ültünk le, aki 1994-ben maga is megkapta a Köny Községért díjat.

– Elsőként gyermekkoráról, emlékeiről kérdezném. Mivel foglalkoztak a szülei?

– 1933-ban születtem, így a kenyerem javát már megettem. Az én édesapám tanító volt itt Könyben, az édesanyám pedig a gyermekekkel maradt otthon, mert hatan voltunk testvérek. Ketten sajnos el is távoztak közülünk. Egyikük még kiskorában elhunyt, másikuk pedig a háború alatt, 1945-ben halt meg. Ott, ahol most az orvosi rendelő van, belerúgott egy kézigránátba, és ez lett a veszte.

– Az akkori iskoláról milyen emlékeket őriz?

Édesapám engemet nem tanított, én Tóth Feri bácsi kezei alatt nevelődtem. Róla csak jó emlékeim vannak, bár csak 10 éves koromig tanított, mert utána gimnáziumba kerültem, ami akkoriban még nyolc éves volt. Nagyon megmaradt bennem, mikor iskoláskoromban március 15-én a Hősök szobránál szavaltam a Nemzeti dalt. Aztán az iskola udvarán is voltak ünnepélyek, ahol ugyancsak örömmel szerepeltem. Érdekes, hogy ezeken a rendezvényeken énekelni nem szoktam.

– A kónyi iskolából melyik gimnáziumba vezetett az útja?

10 éves koromban a győri Bencésekhez kerültem. Oda azonban csak addig jártam,

míg 1948-ban nem államosították őket. Utána a Révaiba mentem, ott is érettségiztem le, így aztán most két helyre járok érettségi találkozóra, hiszen a bencéseknél 6 évig tanultam, a révaisokkal pedig érettségiztem, így oda is kötnek szálak. Éppen idén voltam mindkét iskolában a 65 éves érettségi találkozón.

– Minek hatására választotta ezt a pályát, hol végezte énektanári tanulmányait?

Igazából nem is tudom ezt megmondani, egyszerűen csak megtetszett a dolog. Előtte a templomban kántorizáltam, valamint édesapám is gyakran odaült a zongorához meg az orgonához, és a zene, az ének szeretete onnan ragadt rám. Tanulmányaimat a pesti tanárképző főiskolán kezdtem el, de közben azt is megszüntették, így Szegedre mentem, és már ott államvizsgáztam. Onnan most kaptam meg a 60 év után járó gyémántdiplomát.

– Az iskola végeztével egyből Könyben kezdett tanítani?

– Még előbb is, mert 1956-ban végeztem, de már 1955-ben itt Könyben voltam ügynevezett gyakorlótanár. Máshol nem is dolgoztam soha, csak a kónyi iskolában. 1994 decemberében mentem nyugdíjba, annak is most már 22 éve. Meg nem tudnám mondani, hány gyermeket tanítottam, de nagyon sokat, hisz minden évfolyamból jártak hozzám a diákok. Osztályfőnök nem voltam soha, így annyira nem volt alkal-

mam megismerni a mindenkit, de tudom rólok, hogy sokfelé vitte őket az élet. Volt olyan tanítványom, akiből nagy örömemre énektanár lett.

– Az Erkel Ferenc Énekkarnak kezdetektől a vezetője, és neve szinte összeforrott vele. Hogyan indult útjára a kórus?

1960 márciusában kezdtük el, akkoriban Tóth Ferenc volt a kultúrház igazgatója, vele beszélünk össze. Őt pedig a kónyi származású Cseh László, aki járási népművelési felügyelő volt, kapacitálta, hogy kellene egy énekkart szervezni, mi pedig kaptunk az alkalmon. Tóth Ferenc először azzal bízott meg, hogy nézzek ki énekelni tudó, szerető embereket, és ő is ismert sok ilyet. Nekik leveleket küldtünk ki, és szerencsére a helyiek is mellénk álltak, így aztán március 4-én összegyűlt olyan hatvan-hetven ember az iskolában, és megalakult az énekkar, mely immár 57. évébe lépett.

– Milyen fontosabb mérföldkövek, eredmények voltak az énekkar életében?

– Régebben rendszeresen jártunk minősítőkre, ahol minden fokozatot sikerült megszerezni. Először bronzot szereztünk, aztán ezüstöt, végül pedig mindig aranyat kaptunk a szereplésért. Emlékezetes volt, mikor a rádió Kóruspódium című adásában szerepeltünk. Ilyen műsor sajnos már nincs, pedig sok kórus visszasírja, mert nagyon jó megmutatózási lehetőség volt. Tavaly tartottuk a kórus 55 éves évfordulóját a templomban, itt nagyon sokan összegyűltek a régiiek és az újak közül is. Felemelő érzés volt látni azt a rengeteg embert, és örömmel figyeltem, hogy voltak, akik együtt énekeltek velünk azokat a dalokat, amiket régebben nálunk tanultak. Az pedig, mikor felállva tapsolják az embert és az énekkart, különösen jó érzés.

– Az énekkar rendszeresen fellép a falu rendezvényein és vidéken is. Milyen egyéb közös programok vannak?

Minden évben rendszeresen elmegyünk kirándulni, jártunk például az Terror házban és a Parlamentben is. Ez igen jót tesz a csapatnak, mert összekovácsolja a közösséget. Az pedig nagyszerű érzés, hogy az

énekkar a munkájáért kap valamit cserébe attól a közösségtől, amiért tevékenykedik. Természetesen tapsnak örül a legjobban az ember, de az ilyen jutalmak is igen jól esnek. A Kóny Községért díj is hasonló érzés volt, jól esik az embernek, ha elismerik a munkáját. Szép dolog, hogy érdemnek tekintik, ha az ember tesz valamit a közösségért, szülőfalujáért.

– *Az Erkel Ferenc énekkar sokfelé járt az országban és a határainkon túl is. Melyek voltak a legemlékezetesebb utak?*

Sokszor jártunk Szlovákiában, Felsőpatonyban, ahol nagy szeretettel fogadtak minket. Velük éveken át megvolt a kapcsolat, ők is jöttek, mi is mentünk. Sajnos aztán ez az énekkar a rendszerváltáskor feloszlott. Jártunk azu-

tán Erdélyben, Ausztriában. Itthon pedig rendszeresen járunk Tiszakürtre, ahol állandó fellépői vagyunk a Szentivánéjkor megrendezett faluünnepnek, ahol hat-hét énekkar szerepel. Ez úgy indult, hogy egyszer itt járt valaki a faluból, hallott minket énekelni, és megkérdezte, nem lépnénk-e föl. Azóta mindig ott vagyunk, talán egy évet hagyunk csak ki. Nagyon szeretnek ott minket, egészen különleges elbánásban részesülünk.

– *57. éve vezeti a kórust, mi hajtja előre, miért szereti csinálni?*

Egyrészt én is szeretem, másrészt pedig azok, akik ide járnak, is látszik, hogy szeretnek énekelni. Időnként jönnek újak, van olyan, aki előtte nem járt, de olyan is visszajött nemrégiben, aki már a kezdeteknél velünk tartott. Fiatal, iskolás most kevés van, inkább felnőttek, nyugdíjasok tagjai a kórusnak. Már többször gondolkodtam rajta, hogy be kellene fejezni, de nincs szívem itt hagyni őket, amikor ők is élvezik, meg én is. Szinte megfiatalodik az ember közöttük, mert igen jó társaság ez. És amíg ők is szívesen jönnek meg én is, addig folytatom.

Csikai Gábor

HUMORZSÁK – emlékezzünk mosolyogva

Az interneten, a KÖNYI KLUB-on olvashatók tájnyelvünk azon kifejezései, amelyeket réges-rég szüleimtől, rokonoktól, ismerősöktől hallottam.

Molnárné Balogh Zsuzsa felhasználva ezekből tucatnyit, egy képzeletbeli könyi menyecske szájába adta, aki így fogadta előszilveszterezésből hazatért férjét:

– Na hallám, zsolással mit hecejnizöl, tellegetsz, hujjogatsz itt nekem! Ólíg katyóla vagy. Meg még böketin is szósz!?! Hömbölög a gyomrom, ha csak rád nézek, te meg csak hablatyúsz, meg alig böcöllérezöl! Jábo beszílek, de eccer ú..meg csípüllek, ho emegy a kedved a danulástú!

Mai nyelven:

– Hadd lám, ittasan mit illegeted magad, mutogatsz, kiabálsz itt nekem! Elég eszetlen vagy! Meg még gögösen is szósz!?! Fölfordul a gyomrom, ha csak rád nézek, te meg csak beszélz össze- vissza, mikor alig tudsz menni! Hiába beszélek, de egyszer úgy elverlek, hogy elmegy a kedved az énekléstől!

*Molnárné Balogh Zsuzsa
Enzsöl Imréné Aller Pirooska*

LEVÉLÍRÁS

Az Újfaluban történt az eset 1925 körül.

Az egyik családnál nagyon szerettek a környékbeli fiatalok. Rozáli néni, a háziasszony – neki is több gyermeke volt – mindig szívesen látta őket. Ha kellett vigasztalt, ha kellett ruhát szárított /ha beszakadtak a Sirtóba/. Szívesen játszott vagy énekelt velük.

Egy alkalommal is náluk volt jó pár fiatal. Rozáli néni levelet írt az amerikai rokonoknak, az ifjúság meg torka szakadtából énekelt egy akkor divatos nótát, ami bizonyos kanrecéről szólt, ami nem átalott folyton folyvást ráugrani a tojóra. A refrén valahogy így szólt:

– .... rá, rá, ráugrott a tojóra, rá, rá ráugrott a tojóra....

Egyszer csak Rozáli néni felkiáltott:

– A mendergős menkú csaptyon belétek, beleírtam a levélbe!

Enzsöl Imréné Aller Pirooska

Miska bácsi Gyula fia 18 éves lett, azt mondja neki az apja: Na fiam az idén már te fogod megölni a disznót. Elérkezett az idő, Gyula megöli a disznót, ráteszik a szalmát, meggyújtják erre a disznó fölugrik, kerüli az udvart. Miska bácsi megszólal. Hát-hát Gyula fiam, ez még kimenne a csordára és begörögne.

Miska bácsi malacokat visz a csornai vásárba, járnak- kelnek a vevők, szépek- szépek ezek a malacok, csak egy kicsit kicsinyek. Miska bácsi türelme fogyott, és megszólal: Tudják mit, vegyék meg az anyjukat az nagyobb.

Miska bácsi, Gyula fiánál udvari füstölő készül. Jó félig föl van rakva, mikor Miska bácsi lovas kocsival fát hoz a fiának. A szűk udvaron fordulás közben a kocsirudal belöki a füstölő oldalát. Gyula fölháborodottan szól az apjához, Mire Miska bácsi: tudod mit fiam? Tetessél oda egy ablakot.

Kiss József

Kónyi krónika

A 27. FALUNAP

2016. augusztus 13-án huszonhetedik alkalommal rendeztük meg Kónyban a falunapot. A rendezvénysorozat hagyományosan zenés ébresztővel vette kezdetét, majd 8 órától a Keréktó Sport és Szabadidőközpontban az ugyancsak minden évben megtartott Bika-kupa vette kezdetét. A kispályás labdarúgótornát végül a Fc Chicago csapata nyerte meg.

9 órától az IKSZT Faluházban az ott egész nap megtekinthető kiállítások ünnepélyes megnyitójára került sor. Az idei évben a kónyi származású Asztalos Zsolt által vezetett Magyar Speciális Művészeti Műhely Egyesület kiállítását lehetett megnézni. A fogyatékkal élő alkotók művei sok érdeklődőt vonzottak. Ugyanígy sokan voltak kíváncsiak Horváth Tibor, vagy ahogy többen ismerik „Szuperos” egészen egyedi darabokat is tartalmazó öngyűjtőgyűjteményére, valamint Domnanics Ákos tájképeire és portréfotóira.

Ezután a temetőben és a Tájház udvarán igazán különleges és ünnepi esemény vette kezdetét. Korábbi lapszámainkban már beszámoltunk a közadakozásból készült **temetői lélekharangról** és annak Rómában Ferenc pápa által történő megáldásáról. Ezen a délelőttön a harang Gombos Miklós aranykoszorús harangöntő mester munkájának köszönhetően elfoglalta helyét a temetői kápolna tornyában és először kondult meg. A lélekharangot először ökomenikus szertartás keretében megáldották, majd elhelyezték a toronyban. Ezt követően az összes adományozó részt vehetett a tájház udvarán megrendezett „elszarmazotti” találkozón.

A délutáni események az ünnepélyes megnyitóval vették kezdetüket, melynek keretében átadásra került a **2016-os Kónyi Községért díj**. A megtisztelő címet ebben az évben Veér Katalin, Kati óvó néni, és néhai Milus Józsefné, Szilvi Óvó néni érdemelte ki.

Veér Katalin 1959-től dolgozott a Kónyi Napköziotthonos óvodában, ahonnan 44 évvel később ment nyugdíjba. Több generációt nevelt föl, 1985-ben miniszteri dicséretben részesült.

Kónyi Községért Díjjal Veér Katalin és Milus Szilvia Barbara a polgármester úr társaságában

Szakszervezeti titkárként tevékenykedett, valamint 20 esztendeig óvodavezető-helyettes is volt. Társadalmi tevékenységként tagja volt a Vöröskeresztnek, és alapítása óta az Erkel Ferenc énekkarnak. A díjat évtizedes nevelő munkájáért és kimagasló közéleti tevékenységéért vehette át.

Milus Józsefné 1973-ban szerzett óvónői oklevelet. Budapesten, majd Győrben dolgozott, végül 1977-ben került a kónyi óvodába, ahol 2005-ben bekövetkezett súlyos betegségéig és tragikus haláláig dolgozott. Gyermekszeretete, szakmai tudása elismertté tette a szülők és a kollégák körében is. Közéleti tevékenysége ugyancsak meghatározó volt, aktívan részt vett a községi rendezvényeken, 1982-től a községi tanács tagja is volt. A díjat 28 évi nevelő munkájáért és társadalmi tevékenységéért ítélte neki a képviselő-testület. A díjat lánya, Milus Szilvia Barbara vette át.

A díjazottakat a Kónyi Piros Rózsa nyugdíjas klub tagjai köszöntötték nótáikkal, majd kezdetét vette a délutáni szórakoztató programok sora. Elsőként két táncprodukciót tekinthetett meg a közönség (Kelet Lányai hastánc bemutató, Starlight Dance SE) majd a fiatal, tehetséges Máté-Schmid Alexandra énekelt. A látványos akrobatikus elemekkel tarkított triál kerékpár bemutató és a hagyományos katonai egyenruhákat felvonultató airsoft bemutató ugyancsak sok nézőt vonzott.

Ezután újra színpadi fellépők következtek. Először az Baráti Dal-Szín-Ház adott elő klasszikus operettmelódiákat, majd Varga Feri és Balássy Betti valamint Cosombolis slágerei szórakoztatták az egyre növekvő számú közönséget. A zárókoncert előtt lezajlottak a díjátadók, ahol a közönség szavazatai alapján község legszebb hölgye címet Horváth Írisz, míg a legvonzóbb férfija címet Horváth Levente nyerte el, akik később a tombolat is kihúzták.

Mire az este zárókoncertje, a Neoton Família 2 órás élő showja elkezdődött, már több ezer ember gyűlt össze a színpad előtt. A zenekar nem is okozott csalódást, legnagyobb slágereikkel rengeteg tapsot és közös éneklést csaltak ki a közönségből. „Gyerekkorom óta nagy Neoton rajongó vagyok, úgyhogy amikor meghallottam, hogy ők lesznek a Falunapon, kimondhatatlanul megörültem neki. Fantasztikus koncert, fergeteges hangulattal. A Neoton azon együttesek közé tartozik, amit minden korosztály szívesen hallgat” - mesélte el élményeit a több ezer néző egyike, Vitéz Fanni.

Nyugodtan kijelenthetjük, hogy az idei Falunap is jól sikerült, és ugyanúgy bővelkedett megható, mint vidám, de mindenképpen emlékezetes pillanatokban.

VAKÁCIÓSIRATÓ ÉS OVINYITOGATÓ

A nyarat és azon belül a nyári szünetet, ahogy minden évben lenni szokott, vidám vakációsíratóval búcsúztattuk, mely egyben ovinyitogató is volt. A rendezvény az önkormányzat, az iskola, az óvoda és IKSZT összefogásával valósult meg az idei évben is. A tanárok és az óvó néni játékos vetélkedővel, míg a két intézmény szülői munkaközösségei finom ételekkel várták a gyerekeket a Keréktó Sport és Szabadidőközpontba.

Az ételek elfogyasztása után fellobbant a hagyományos tábortűz is, ahol a gyerekek szalonnát süthettek. Mind az ételekhez, mind

pedig szalonnasütéshez a kónyi önkormányzat biztosította az alapanyagokat. A tűz elhamvadása után a Keréktó vendéglőben tinidiszkó várta a fiatalokat, majd utána Dömötör Tamás (Kissudi) zenélt a felnőtteknek.

II. SPORTOS AUTÓMENTES NAP

Az Európai Autómentes Nap (European Car Free Day) egy 1998 óta minden évben szeptember 22-én megtartott – a társadalom környezettudatosságát erősíteni hivatott – rendezvénysorozat. Ez a kezdeményezés fel kívánja hívni az európai polgárok figyelmét a megnövekedett autóforgalom okozta környezeti, baleseti problémákra, a közlekedési mód felelősségteljes megválasztására, a fenntartható, környezet- és emberbarát közlekedés előnyeire, a közösségi, a kerékpáros és a gyalogos közlekedés fejlesztésének szükségességére.

A rendezvény egyik hosszú távú célkitűzése az, hogy rávegye a rendszerint autóval munkába, iskolába vagy kikapcsolódni járó polgárokat, hogy az utazáshoz fenntartható alternatív közlekedési módokat vegyenek igénybe. Ilyen módon hozzá kíván járulni a polgárok egészségének és életminőségének javításához.

A szerte Európában megrendezett eseményekhez és az Európai mobilitási hét mozgalmához községünk immár második alkalommal csatlakozott, és az eredetileg az egészségnaphoz kapcsolódó sportnapot ismét autómentes napként rendezte meg. Az idei évben az iskolai sportnapot is sikerült integrálni a rendezvénybe, valamint a tavalyi évhez hasonlóan az óvoda is sportos programot szervezett így nyugodtan elmondhatjuk: **minden korosztályt sikerült megmozgatnunk.**

A délelőtt a gyerekeké volt, az óvodások a rendőrség által szervezett kerékpáros ügyességi pályát próbálhatták ki, valamint kipróbálhatták a helyszínen lévő rendőrautót és annak felszereléseit is. Az iskolások programja Milus Barbara által vezetett bemelegítéssel indult, majd a Keréktó Sport és Szabadidőközpontban futóversennyel és egyéb sportprogramokkal folytatódott.

A Szociális és Gyerekjóléti Központ munkatársai által szervezett délutáni programokra már a falu teljes lakosságát várták. Elsőként 4 órakor „Guruljunk együtt! Motor nélkül kerekeken” jelszóval kerékpáros, rolleres és görkorcsolyás felvonulás kerülte meg a falut, majd a sportszarnokban színes, változatos sportprogramok (MAX Training, alakformáló step-aerobic, kangoo) és ugyancsak sportos Egy perc és nyersz! vetélkedővel vártuk az érdeklődőket.

A rendezvény különlegességét az adta, hogy az autómentes napon, majd az utána megrendezett I. Kónyi Koco-GO! futóversenyen a megjelentek aláírásukkal támogathatták az egyik iskolai osztályt, akik így a legsportosabb osztály címért versengtek. A kónyi önkormányzat által felajánlott kupát végül a második osztály nyerte, akik ünnepélyes körülmények között vehették át és egy éven át őrizhetik a trófeát.

I. KÖNYI KOCO-GO! FUTÓVERSENY

Az Európai Mobilitási hét keretében Kónyi Község önkormányzata először rendezte meg a Koco-GO! futóversenyt. Az egészségesebb életre vágyó helyiek 1, 4, 8 és 12 kilométeres távon mérhették meg magukat. A távokat a falu utcáin jelöltük ki, és a versenyzőket több helyen irányító valamint frissítő pontok segítették az útvonalak teljesítésében.

Az eredmények végül a következőképpen alakultak:

Az 1 km-s sárga útvonalat, ahol 55 induló volt, Horváth Lilla teljesítette a leggyorsabban, a második helyen Németh Imre míg a harmadikon Németh Adrián végzett.

A 4 kilométeres zöld útvonalnak 10-en vágtak neki, és az első helyet Nagy Péter szerezte meg. A dobogó második fokára Kovacsics Tamás léphetett, míg a harmadik Parcsaminé Somogyi Katalin lett.

8 kilométeres távon öten indultak el, itt Szabó Péter ért elsőként célba, az ezüstérmes Kocsis Tamás nyerte el, míg a bronzot Gyurasitsné Puska Hedvig érdemelte ki.

A leghosszabb 12 kilométeres etapot hárman teljesítették, ők a következő sorrendben érkeztek be: első helyen Trinkely Trisztán végzett, második lett Schmidtné Németh Szilvia, míg harmadikként Milus Barbara ért célba.

Minden futónak és a nyerteseknek is szívből gratulálunk a rendkívüli teljesítményhez!

SZÉPKORÚAK KÖSZÖNTÉSE A SPORTCSARNOKBAN

2016. november 11-én tartotta Kónyi Község Önkormányzata a falu **Idősek napi rendezvényét.**

Délután 14 órára megtelt a sportszarnok, több mint kétszáz, 60 év feletti nyugdíjas korúval. Aller Imre polgármester köszöntötte a megjelenteket és a Pannon Szövetség részéről megjelent Vass Lászlóné elnök asszonyt is, aki példabeszéddel és üdvözléssel köszöntötte meg a meghívást.

Kovács Sándorné Gizi nénit az ünnepség után, otthonában köszöntötte Némethné Hajzer Marietta jegyző és Aller Imre polgármester

Bojnár Sándor köszöntése

Majd Némethné Hajzer Marietta jegyző asszony és a polgármester úr köszöntötte a falu legidősebb lakosát, a 102 éves Kovács Sándorné Gizi nénit (aki a rendezvényen nem tudott részt venni), és a falu legidősebb férfi lakóját 98 éves Bojnár Sándor bácsit.

Ezt követően a Piros Rózsa Nyugdíjas Klub tagjai verssel, énekkel kedveskedtek a vendégeknek. A programot színesítette a Kónyból elszármazott dr. Boros István, nyugalmazott főiskolai docens, aki a tőle megszokott igényességgel Arany János „Epilógus” című versét szavalta el. Kuncz László operaénekes Dankó Pista nótákat, majd a Győri Nemzeti Színház művészei, Lázin Beatrix és Nagy Balázs operett dalokat adtak elő a közönség örömeire.

A sokszínű program után a képviselő-testület finom étellel, itallal kedveskedett a megjelenteknek. A rendezvényt késő estébe nyúló zene, (melyet Horváth Dénes és Rózsa Lóránt szolgáltatott) tánc és jó hangulat követte.

Köszönjük a szervezőknek, a képviselő-testület tagjainak ezt a szívmengető, szép délutánt. *(Horváth Tihamérné)*

HALLOWEEN AZ IKSZT-BEN

A halloween ősi kelta hagyományokból kialakult ünnep október 31. éjszakáján, amit elsősorban az angolszász országokban tartanak meg, bár mára az egész világon elterjedt. Magyarországon is így történt és az egyébként szomorúságra okot adó ünnep a Mindenszentek és a Halottak napját megelőző nap bulizós és

játékos hangulatú szokásává vált. Az angolszász ünnep őse a pogány kelta boszorkányok, kísértetek és egyéb démonok ünnepe, a samhain volt október 31-én, amely egy kelta halálisten, a druidák istene, Crom Cruach(en) kultuszában gyökerezik.

A Halloween ünnepbe idővel belemosódott a római Pomona, a gyümölcsfák és kertek istennőjének ünnepe; a Parentalia, a holtak tiszteletének szánt nap; a Lemuralia ünnep, ami a római vallás-ban olyan ünnep volt, amelynek során az ókori rómaiak ördögűzési rítusokat hajtottak végre, hogy kiűzzék a halottak rosszakarató és félelmetes szellemeit a házaikból. A druidák hite szerint a szellemek, azok közül is inkább a gonoszak, ilyenkor látogattak fel az élő emberekhez az alvilágból.

Az elmúlt két évben az iskola szülői munkaközösségének szervezésében a gyerekek is beöltözös vidám bulival ünneplik meg a Halloweent. A kezdetekről Varga Rita, a Szülői munkaközösség titkára mesélt nekünk. „A gyerekek nagyon szeretnek beöltözni, ez adta az ötletet nekünk Anikóval Igaz, hogy nem magyar hagyomány, de az állatkerttől kezdve rengeteg helyen tartanak már ilyenent. Először csak az alsósoknak tartottunk, a felsősöknek Locsolóbált rendeztünk. De tavaly már a felsősök is kérték, hogy nekik is Halloween legyen, így az egész iskolának tavaly volt először.”

Az idei rendezvényről a szülői munkaközösség elnöke, Szalainé Szőlősi Anikó a következőket mondta el: „Szerencsére nagyon jól sikerült, a gyerekek igen élveztek. Igazából miattuk kezdtük el csinálni, mert túl kevés volt nekik a program. A rendezvény programja kötetlen, inkább hagyjuk hogy szabadon szórakozzanak a gyerekek. Van tombolasorsolás, pár perces táncbemutató, és rövid, vicces játékok”

EGÉSZSÉGNAP 2016

A Szociális és Gyermejjóléti Alapszolgáltatási Központ és Kónyi Község önkormányzata idén is megszervezte az egészségnapot, amelynek fő célja, hogy a gondosan összeválogatott szűrő- és egyéb egészségügyi programok szervezésével elősegítse a megelőzést és az egészségtudatosság növelését.

2016. november 19-én 9 órakor tartották a megnyitót, ahol a megjelenteket Aller Imre polgármester, Allerné Kiss Edina, a Szociális és Gyermejjóléti Alapszolgáltatási Központ vezetője, és

Dr. Hegyi Katalin, községünk háziorvosa köszöntötte. Mindannyian az egészséges élet és a betegségmegelőzés fontosságára hívták föl a figyelmet. Ezután a szépszámú érdeklődő többféle szűrővizsgálaton vehettek részt. Volt vérnyomás-, vércukorszint-, véroxigénszint- és koleszterinszintmérés. A férfiak prosztataaszűréseken vehettek részt, ahol egy csepp vérből végeztek vizsgálatot, míg bárki igénybe vehette a bőrgyógyászati

tanácsadást, a hallásvizsgálatot, valamint a látásellenőrzést. A vizsgálatok eredményét dr. Hegyi Katalin értékelte és személyes konzultációt tanácsadást is tartott.

A szűréseken kívül egyéb egészségmegőrzési programokon is részt vehettek a megjelentek. Frissítő masszázs, Fittér, a Flabélos-készülék ingyenes használata és salátakóstoló is várta az egészségesebb életre vágyókat.

Összeállította: Csikai Gábor

Mihály-napi vásár az óvodában

Óvodai nevelésünk kiemelt feladata a hagyományörzés, hagyományápolás.

A Mihály nap fontos dátum a hagyományok sorában. A néphagyomány szerint ezt a napot a gazdasági év fordulójaként tartották számon a pásztorok, csikósok, gulyások, juhászok.

Ekkor kezdődött meg a lakodalmak őszi időszaka, és a kukoricatörés is. Ettől a naptól az idő hidegebb lesz, kezdetét veszi az őszi vetés, megforr az újbor. A Mihály nap falunkban különösen nagy ünnep, hiszen falunk védőszentje Szent Mihály. Mihály naphoz legközelebb eső vasárnapon tartották a vásárnapot, a mai napig ezen a napon rendezik a Kónyi búcsút.

A Mihály napi vásáron sok mester árulta portékáját: mézeskalácssütők, fazekasok, üvegesek, szűcsök, kelmefestők, kovácsok. Árultak gabonát és állatokat. A vásárban bábos, komédiás szórakoztatta a nézőldőket. De volt a vásárban hajóhinta, céllövölde, körhinta is.

Régi idők vásári hangulatát idéztük fel szeptember 29-én délután az óvodában. Az iskolás gyerekek néptáncsoportja nyitotta meg a vásári rendezvényt, majd az óvodásaink műsora következett. Középsőseink és nagycsoportosaink versekkel, kikiáltókkal, énekekkel készültek erre a napra. A táncos, zenés műsor után megnyitottuk a vásárt. A vásárfiák egy részét az óvó nénik készítették, a

gyermekek segítségével, de sok ajándékot kaptunk a Piros Rózsa Nyugdíjas Klub tagjaitól is. Köszönjük nekik a felajánlott vásárfiákat. A vásári portékákért Tündér-tavi tallérokkal fizethettek a vásárra látogatók.

A szülők süteményt sütöttek erre a napra. Egy részét csomagolva árusítottuk, a többivel a vásárra látogatókat

kínáltuk. Köszönjük a lelkes anyukáknak a finom sütitet. A vásár vidám hangulatban zajlott. A szülők visszajelzéseit örömmel fogadtuk, hiszen jól szerveztünk, szórakoztatónak értékelték rendezvényünket. A vásári bevételt a gyermekek fejlesztéséhez szükséges eszközök beszerzésére fordítjuk.

Tuba Csilla óvodavezető

Adventi gyertyagyűjtés

Juhász Gyula csodálatos sorai hiába íródtak egy évszázaddal ezelőtt, a mai napig érvényesek. „Ilyenkor decemberben” mindannyiunkat megszáll „egy titkos, gyönyörű igézet”, és igyekszünk kicsit karácsonyi díszekbe öltöztetni a lelkünket is. E hangulat megalapozásához járul hozzá Kóny Község Önkormányzata is a település díszkivilágításával és bensőséges adventi rendezvényeivel.

Az első ilyen rendezvény minden esztendőben az adventi koszorú első gyertyájának meggyújtására szervezett kis ünnepség, melyet idén összevontunk az adventi fények felkapcsolásával, valamint az iskolai szülői munkaközösség diákok javára rendezett karácsonyi vásárával.

Az ünnepséget Aller Imre polgármester nyitotta meg, majd községünk plébánosa Brezina Balázs megáldotta az adventi koszorút. Ezt követően a polgármester úr és a plébános úr közösen kapcsolták fel az első gyertyát jelképező lámpást.

Az ünnepélyes pillanatok után a Kónyi Deák Ferenc Általános Iskola diákjai adtak ünnepi műsort. Az elsők Juhászné Bérces Anikó Advent című versét mondták el, őket Varga Katalin készítette föl.

Utána Horváth Viktória Juhász Gyula Karácsony felé és Bognár Zsolt Kosztolányi Dezső Karácsony című alkotását szavalták, felkészítőjük Völcseyné Judi Annamária volt. A műsort Varga Pálma karnagy vezetésével az iskolai énekkar előadása zárta, akik karácsonyi dalokat énekeltek.

A nagyszámú résztvevő ezután az iskolai szülői munkaközösség ajándékaiból és süteményeiből vásárolhatott, valamint forró teát és forralt bort fogyaszthatott. Az innen származó bevételeket az iskola diákjainak javára fordítják, így a kellemes beszélgetés mellett a jótékony cél is emelte az adventi hangulatot.

Karácsonyváró rendezvényeink a hagyományos Adventi hangversennyel zárultak. (Cs G)

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.
A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű igézet,
Ilyenkor decemberben.

(Juhász Gyula: Karácsony felé)

Adományok a szeretet jegyében

A Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ hagyományaihoz híven ebben az évben is megszervezte a tartós élelmiszergyűjtést. A felhívásra rekord mennyiségű adomány érkezett Kóny község lakosaitól. Ezúton is szeretnénk megköszönni az önzetlen segítségüket. **Allerné Kiss Edina, intézményvezető**

A mi karácsonyfáink

Immár hagyomány településünkön hogy évről évre felállítjuk a falu karácsonyfáját a díszterén, advent első, valamint a Faluházban advent utolsó vasárnapján.

Ez évben is ott áll díszterünkön mindannyiunk örömeire a fenyőfa, melyet az elmúlt évhez hasonlóan Szabó József Tánacsics utcai lakos ajándékozott közösségünknek. A Faluház-IKSZT karácsonyfáját pedig Göncz Marietta ajánlotta fel. Köszönjük nekik!

Továbbá köszönjük mindazoknak is, akik az elmúlt évek során fenyőfaikkal hozzájárultak falunk karácsonyi ünnepi hangulatának megteremtéséhez.

